

Salonky

**Opět v čele
Klicperáku**

Eva Mikulková

Vedoucí výroby

Hledáme tebe!

- protože máš skvělé komunikační schopnosti
- dokážeš vést a motivovat ostatní
- nezalekneš se nových výzev a umíš se i usmát

Nepožadujeme málo, ale toho, kdo si věří, má pozitivní přístup k práci i k životu, rádi oceníme a uvítáme v našem příjemném kolektivu.

Více si toho řekneme po telefonu a ještě více při osobní schůzce.

Jestli víš, že potřebujeme právě tebe, tak neváhej a zavolej Monice: **737 279 792**

Pratr
TISKÁRNA

www.pratr.cz

Editorial

Za kamna vlezem?

HYNEK ŠNAJDAR / redaktor

Není snad nikdo, kdo by neznal pořekadlo březen – za kamna vlezem. Průměrné teploty sice v tomto měsíci bývají nad nulou a jaro je ve vzduchu, klidně ale mohou přijít mrazivé dny. Podle meteorologů to prý ale letos nehrozí. I kdyby se rčení potvrdilo, nevadí. Jsou tady březnové Salonky a v teple domova je to ideální čtení. Hlavní rozhovor jsme připravili se staronovou ředitelkou Klicperova divadla Evou Mikulkovou a vyvážili ho dalším, s Tomášem Jarkovským, ředitelem Divadla Drak. Zajímavostí a kuriozitou je povídání s Lubomírem Kouřimem, který je vášnivým sběratelem žvýkačkových obalů. Jeho sbírka patří mezi největší u nás i ve světě. Ahoj, jsem Svatava a jsem blázen... blázen do jídla... To je úvodní věta foodbloggerky Svatavy Vaškové na jejím blogu nazvaném Coolinářka. Tato milovnice jídla má na svém kontě pět knižních titulů s touto tematikou a připravuje šestý. Březnové Salonky jsou tedy opět výživné a věříme, že si „pochutnáte“. ■

OBSAH

EVA MIKULKOVÁ / str. 6 ▶ 9

TOMÁŠ JARKOVSKÝ

str. 10 ▶ 13

MARTIN ZAHÁLKA

str. 22 ▶ 25

BOHUMIL JANK

str. 18 ▶ 21

SVATAVA VAŠKOVÁ

str. 28 ▶ 30

Vydavatel: TN Média s. r. o., Branická 213/53, 147 00 Praha 4, IČO: 28847229, MK ČR E 23744, Sídlo redakce: areál letiště, Piletická 542, 503 41 Hradec Králové, www.salonkyhk.cz, Redakce: Michal Bogáň, tel.: 734 545 423, e-mail: michal@salonkyhk.cz, Tomáš Kulhánek, tel.: 739 513 184, e-mail: tomas.kulhanek@salonkyhk.cz, Jiří Tůma, tel.: 604 838 773, e-mail: jiri.tuma@salonkyhk.cz, Hynek Šnajdar, tel.: 734 457 697, e-mail: hynek@salonkyhk.cz, Tereza Karanská, e-mail: tereza@salonkyhk.cz, Obchod, inzerce: Monika Klikarová, e-mail: monika@tn-media.cz, tel.: 733 353 695, Grafika: Michal Krieger, Jazyková korektura: Hedvika Landová, Distribuce: vybraná distribuční místa, Tisk: Tiskárna PRATR a. s., Náchodská 524, Trutnov, Sazba: TN Média s. r. o., Číslo ISSN: ISSN 2694-7757, Četnost: měsíčník, Počet výtisků: 5 000, Regionální mutace: Královéhradecko, Titulní strana: Ondřej Littera.

INZERCE

Salonky

MAGAZÍN
VE KTERÉM MŮŽETE INZEROVAT
PR ČLÁNKY | INZERCE

Monika Klikarová

e-mail: monika@tn-media.cz
tel.: 733 353 695

PŘÍRODA tv

www.prirodatv.cz

VŠE O PŘÍRODĚ

ČLÁNKY, REPORTÁŽE,
ROZHOVORY, FOTOGRAFIE
ČI VIDEO

NAHLÉDNĚTE DO OBLASTI

ŽIVOTNÍHO PROSTŘEDÍ,
ZEMĚDĚLSTVÍ, LESNICTVÍ,
RYBÁŘSTVÍ, MYSLIVOSTI,
CHOVU ZVÍŘAT, OCHRANY
PŘÍRODY A JEŠTĚ DÁL

YouTube

Fotbalová aréna. Věříte, že se dostaví?

Michael Nebeský,
spoluzakladatel charitativního
projektu Sport Hradec Cup

Vizualizace nového stadionu mě nadchla. Opravdu parádní stadion a jako bývalý neúspěšný fotbalista si přeji v Hradci takovou parádu! Na druhou stranu jako občan a rodilý Hradečák nejsem úplně nadšen z toho, kolik stadion bude stát, respektive kolik peněz půjde z městského rozpočtu. Vidím po Hradci spoustu míst, kde by se měly tyto prostředky vynaložit a kde nám to řadu let chátá. Každopádně novou arénu ale hradeckému fotbalu přeji.

Patrik Hořeňovský, investor
a majitel FC Slavia HK

Teď už stavbě nového stadionu věřím. Samozřejmě to bude velká událost nejen pro město Hradec Králové, ale i pro celý region. Do krajského města prvotní fotbal patří a fanoušci tady už mnohokrát ukázali, že na něj budou rádi chodit. V 21. století je však k tomu nezbytný servis a úroveň zážitku, který už starý stadion jednoduše neposkytoval. Ne všichni Hradečáci byli a stále nejsou stadionu nakloněni, nicméně do takto krásného a sportovního města moderní aréna patří stejně jako filharmonie, divadla nebo muzea, protože se stane součástí kulturního života.

Petr Kafka, zástupce dodavatele
stavby ze společnosti Strabag

Podařilo se nám získat rozhodnutí o změně stavby před dokončením a stavba běží podle naplánovaného harmonogramu. Teď už nám tedy nezbyvá nic jiného než stavět. Pevně věřím, že příští duben nás čeká slavnostní otevření a následné benefiční utkání s Rapidem Vídeň. Pak už budu přát Hradci Králové jenom podobně plně tribuny, jako můžeme vidět třeba v anglické Premier League.

Jiří Bláha, náměstek primátora
pro oblast investičních akcí
města za ODS

Jsem strašně rád, že v polovině dubna nabylo právní moci rozhodnutí o změně stavby před dokončením a naši dodavatelé tak mohou provádnout všechny potřebné práce. Z původního čistě fotbalového stadionu se tím stal stadion multifunkční, který budou moci využívat nejen fotbalisté, ale i další sportovci nebo umělci. Věřím, že 28. dubna příštího roku bude fotbalový stadion slavnostně otevřen. Samozřejmě plus minus pár dní.

Pavel Marek, náměstek
primátora pro oblast správy
majetku za hnutí ANO

Opravdu tomu věřím, protože stavbu podrobně sleduju. Částečně i kvůli tomu, že stadion má odbor správy majetku po dokončení převzít do své správy. Účastním se i kontrolních dnů a musím říct, že volba realizátora stavby byla skvělá. Všechno šlape na plně obrátky a věřím, že se příští jaro dočkáme té krásné multifunkční arény, o které jsme všichni dlouhá léta snili.

Jiří Lebedinský, starosta
obce Velichovky a člen
VV Královéhradeckého KFS

Jsem přesvědčen, že několikaleté a nekonečné čekání je u konce a v Hradci Králové se dočkáme nového stadionu. Jeho přínos pro město i celý region bude jednoznačný a nepochybnitelný. Myslím si, že v současné době se vše ideálně sešlo. Došlo k otevření fotbalové akademie mládeže v Hradci Králové a A-tým působí v první lize, kde se, věřím, bez problémů udrží. Následný přechod na nový stadion by mohl celý hradecký fotbal posunout a „nakopnout“ k ještě lepším výsledkům a vyššímu postavení na fotbalové mapě v České republice. ■

Divadlo potřebuje stabilitu

Po nedávném výběrovém řízení, do kterého se přihlásili tři uchazeči, správní rada Klicperova divadla v Hradci Králové rozhodla, že na dalších šest let bude opět ředitelkou této významné kulturní instituce Eva Mikulková. Jejím hlavním cílem, po nedávné covidové pandemii, je znovu přivést do hlediště divadla diváky. „Nyní se musíme hodně zaměřit na propagaci a přiblížení života divadla divákům. Budeme se je snažit přitáhnout i na jiné aktivity než ryze divadelní,“ nastíhla své plány ředitelka.

☛ HYNEK ŠNAJDAR, FOTO: ONDŘEJ LITTERA

Paní ředitelko, vzpomínáte si, co vás před lety přivedlo do Klicperova divadla a kdy to bylo?

Původně jsem pracovala jako ekonomka a manažer v soukromé firmě. Chtěla jsem ve svém profesním životě nějakou změnu a ke kultuře mě to vždycky táhlo. V té době odcházela z Klicperova divadla do Divadla Drak ekonomka Eliška Finková a já po ní zaujala toto místo. Do divadla jsem nastoupila na konci roku 2009.

Jaké byly vaše začátky v této proslulé umělecké instituci?

Bylo to jiné než v obchodní sféře, protože divadlo jako nezisková organizace má úplně jiná pravidla. Z mého pohledu pro mě ale nebyl velký problém přejít na tuto pozici. Začátky nebyly nijak zvlášť obtížné, bylo však nutné řešit nové věci, jako například žádosti o dotace, jejich vyúčtování a podobně. Práce v divadle mě od začátku bavila a měla jsem navíc možnost podílet se na kulturním dění.

Působila jste v divadle už v době dnes už legendárního ředitele Ladislava Zemana, který ho řídil čtvrt století. Můžete s odstupem času říci, co pro vás tato osobnost znamená?

Samozřejmě to je velká hradecká osobnost. Myslím, že jeho práce za více než pětadvacet let zanechala v divadle a ve městě obrovskou stopu. Obdivovala jsem jeho víze a četné aktivity v divadle i na festivalech. Pro Klicperovo divadlo udělal neuvěřitelné množství záslužné a důležité práce.

Po Ladislavu Zemanovi, který nastavil laťku hodně vysoko, jste pak převzala ředitelskou funkci. Kdy to bylo?

Když v zimě roku 2013 onemocněl, byla jsem jeho zástupcem jako ekonomický a provozně technický náměstek. V době jeho nemoci jsem ho tedy zastupovala. Později, když dal v květnu roku 2014 výpověď a ke konci června končil, byla velice krátká doba na vypsání výběrového řízení a správní rada mě jmenovala prozatímním ředitelem divadla. V srpnu téhož roku bylo výbě-

rové řízení vyhlášeno, ale vzhledem k nedostatku zájemců zrušeno. Dalšího výběrového řízení v březnu roku 2015 jsem se již zúčastnila a byla jsem do této funkce vybrána.

Bylo těžké po něm převzít štafetu a navázat na něj? Jak jste se s tím tehdy vypořádala?

Bylo skutečně velice těžké nastoupit do funkce ředitele po tak výrazném člověku. V době, kdy ji vykonával, jsem ho zastupovala na různých jednáních, ale převzít po něm funkci nebylo jednoduché. Tenkrát se to hodně medializovalo a bylo velmi nepříjemné čelit různým útokům zvenčí na mou osobu. Z lidského hlediska to asi bylo to nejtěžší.

Jste ekonomka. V čem jsou hlavní rozdíly mezi touto profesí a pozicí ředitelky divadla?

Je to svým způsobem spojitá nádoba, protože jde především o manažerskou pozici. Musím zodpovídat za kompletní činnost divadla nejen po ekonomické a umělecké stránce, ale zodpovídám také za personální zajištění všech pozic v divadle, stav budov a tak dále.

Po nedávném výběrovém řízení jste obhájila post ředitelky na dalších šest let. Do něj se přihlásili tři uchazeči. Kromě vás ještě bývalý ředitel Národního divadla v Praze Daniel Dvořák a divadelník Josef Jan Kopecský. Proč myslíte, že jste byla vybrána právě vy? Čím jste správní radu přesvědčila?

V této době je nutné uvažovat realisticky. Je sice skvělé mít nějaké víze do budoucnosti, ale je také potřeba vědět, zda jsou na tyto víze finance, zda je jejich naplnění reálné. Domnívám se, že znalost prostředí divadla, kde trávím skutečně velké množství času, jednotlivých lidí a činností byly mojí velkou devízou a výhodou oproti dalším dvěma uchazečům. Nechci nijak posuzovat jejich koncepci, ale vím, že Daniel Dvořák je nepochybně silnou osobností v řízení divadla.

Sehrálo roli i to, že jste ekonomka, která po všech těch covidových peripetích může být zárukou třeby i finanční stabilizace?

Myslím si, že ano. Ustát dobu, kterou jsme museli projít, bylo velice náročné. Divadlo je závislé na plánování a my jsme nemohli plánovat vůbec nic, protože se všechny naše plány a představy ze dne na den zhroutily. Ta nemožnost vědět, co bude druhý den, je náročná a frustrující. Divadlo v této době potřebuje stabilitu. Kontinuita přechodu, který jí má přinést, je velmi důležitá.

Mohla byste představit své plány, víze a cíle ve vedení divadla na další šestileté období?

Pro nás je v současné době nejdůležitější získat zpátky naše diváky, o které jsme během covidové pandemie z mnoha rozmanitých důvodů přišli. Mnozí si navykli na nové životní standardy, trávili více času doma třeba u televizorů a zjistili, že je to pro ně pohodlnější. Objevily se také různé firmy nahrávající divadelní představení, a to byl další faktor, který nám poměrně ztížil život. Nyní se musíme hodně zaměřit na propagaci, přiblížit život divadla divákům. Budeme se je snažit přitáhnout i na jiné aktivity než ryze divadelní, jako například na prohlídky divadla, účast na zkouškách nových představení, což je pro spoustu lidí velice zajímavé a atraktivní. Už při příležitosti Noci divadel něco podobného děláme a je o to velký zájem. Představujeme i různé obory související s divadelním provozem, jako například výrobní dílny, krejčovny, vlásenkárny a podobně. Usilujeme také o to, aby do divadla přicházeli mladí diváci.

V rámci dopoledních představení mohou absolvovat prohlídky divadla, nebo pro ně připravujeme dramaturgické úvody. Chceme, aby o nás bylo více slyšet, hodláme tedy vylepšit naše webové stránky a více se prezentovat na sociálních sítích. Rádi bychom rovněž více diverzifikovali naše scény. Máme v plánu ze Studia Beseda udělat skutečně studiovou scénu, kam budeme zvát mladé režiséry, prezentovat tam představení experimentálního a nezávislého divadla, s čímž jsme už začali cyklem Beseda X. Máme na následující dvě sezóny vytipované významné české režiséry, které bychom tady chtěli mít a dosud s námi nespolečovali, a chceme se rovněž poohlédnout po režisérech zahraničních.

V minulosti prošly divadlem takové osobnosti, jako jsou Vladimír Morávek, David Drábek či Arnošt Goldflam. Uvažujete o tom, že by divadlo spolupracovalo s podobně kreativními lidmi i do budoucna?

S Davidem Drábkem jsme stále v kontaktu, má u nás v sezóně 2022/2023 v úmyslu připravit pokračování Jedlíků čokolády a Velké mořské víly v hlavní roli s Pavlou Tomicovou. Vladimír Morávek u nás nedávno režíroval Kunderovu Ptákovinu. Příští sezónu zde budou hostovat Tomáš Dianiška, Diana Šoltýsová, Ondřej Štefaňák, dále jednáme s Janem Fričem a dvě režie bude mít Pavel Khek. Rádi bychom, aby v divadle opět režírovali Michal Hába, duo Skutr, Ivan Krejčí, Petr

Štindl, Marian Amsler nebo nově Dodo Gombár, Michal Zetel a další.

Na jaký repertoár Klicperovo divadlo vsadí?

Po těžké a depresivní době se chceme v Klicperově divadle zaměřit na pro diváka spíše přitažlivější a dobře zpracované tituly českého a světového dramatu, inscenace komediálního či hudebního charakteru. Ve Studiu Beseda budeme naopak dále pokračovat v alternativnější tvorbě.

Svátkem a událostí jsou zcela jistě premiéry. Kolik jich letos bude?

V letošním roce se odehraje šest premiér, počítáme s jednou v Besedě a s pěti na hlavní scéně. Chystáme i akce na scéně v Podkroví, kde bychom chtěli dát příležitost studentům a absolventům DAMU i JAMU formou scénických čtení či besed s významnými hradeckými osobnostmi a podobně.

Budete hrát i letní venkovní představení?

Loni v létě jsme odehráli tři představení v zahradách broumovského kláštera, letos bychom v tom chtěli pokračovat dalšími čtyřmi. Představení měla velký úspěch a hledáme v této souvislosti i další možnosti letního hraní. Jsme například v kontaktu s městskými lesy, kde se nám nabízí možnost hraní v areálu Stříbrného rybníka. Nyní řešíme možnosti technického zabezpečení těchto prostor.

Mezi velké úspěchy divadla nepochybně patří nominace na Cenu Thálie.

Během minulých šesti let se každoročně naši herci objevovali v širších nominacích na Cenu Thálie. V roce 2015 Zora Valchařová Poulová tuto cenu obdržela. Dalšími úspěchy byly i nominace na Ceny Divadelních novin a Alfréda Radoka, tedy divadelní kritiky. Tuto cenu například získal v roce 2016 Jakub Kopecký za nejlepší scénografii v inscenaci Pěna dní.

Jste spokojená s nynějším divadelním souborem, nebo plánujete nějaké změny?

Nejen u nás, ale v každém divadle se soubor průběžně obměňuje. Herci většinou začínají hrát v regionálních divadlech. Když si udělají jméno a dostanou příležitost angažmá ve významných divadlech v Praze nebo v Brně, odcházejí tam. Samozřejmě to chápu, protože tato místa jsou pro ně určitou metou, které chtějí dosáhnout. I náš soubor se v tomto směru v minulých letech obměňoval a myslím si, že k tomu bude docházet i nadále. V současné době máme v divadle spoustu kvalitních mladých herců, kteří mají pražské kořeny. Ve chvíli, kdy je osloví nějaké tamní divadlo, půjdou zřejmě do Prahy. Nyní v souboru žádné změny nechystáme, o naši scénu je stále velký zájem, a to nejen mezi mladými absolventy divadelních škol, ale třeba i mezi herci střední generace. V nedávné době se stala členkou našeho souboru třeba Lucie Andělová, která byla hvězdou brněnského HaDivadla, a nyní u nás září například v Haně nebo nejnovější premiéře Doma, jsem zlato! Jsem proto na náš soubor velmi pyšná.

Zastavte se na chvíli u diváků, bez nichž by divadlo neexistovalo. Jaké je královéhradecké obecenstvo?

Určitě skvělé. Hradečtí diváci jsou velice vzdělaní a ochotní s nadšením přijmout opravdu náročný repertoár. Jsou vychovaní minulostí, kdy tady působili Vladimír Morávek či David Drábek, a není proto problém hrát tady i náročnější kusy.

Hradeckou stálíci je festival Regiony. Pokud bude situace příznivá, kdy se uskuteční a co se mohou diváci těšit?

Tento festival jsme letos posunuli o týden, aby se nepřekrýval s hudební událostí Rock for People. Kdyby se konal ve stejném termínu, mohlo by dojít k nepříjemným kolizím, hlavně kvůli ubytovacím kapacitám ve městě. Uskuteční se tedy od 24. června do 1. července. Už druhým rokem máme dramaturgickou radu složenou z organizátorů a osobností divadelního světa. Ta se snaží najít pro festival společné téma, letos jsme se zaměřili na severské a jižní země Evropy. Nyní je to ve stádiu, kdy hledáme vhodné inscenace z těchto destinací. Kompletní program festivalu Regiony budeme znát koncem března.

Jste jako ředitelka stálým divákem her Klicperova divadla? Které jsou vašemu srdci blízké?

Samozřejmě jako divák chodím na všechny premiéry a dokonce jsem spoustu věcí viděla opakovaně. Zkoušky her jsou někdy velice ošidné, proto se snažím dohled nad vznikem inscenace přenechat na uměleckém šéfovi a snažím se jít až na premiéru, abych byla překvapená jejím konečným výsledkem. Mezi moje oblíbené současné inscenace patří Ženitba, Maryša nebo poslední inscenace Zbabělci. Trpím trochu takovou profesionální deformací, protože někdy z hlediště hodnotím hry nejen okem diváka, ale také pohledem ekonoma.

Co Eva Mikulková dělá, když opustí svůj pracovní divadelní svět?

Snažím se být co nejvíce se svojí rodinou, dcerami, vnučkou, ráda chodím do přírody, jezdím na kole, lyžuji, plavu. Mám ráda cestování, poznávání nových míst. Všechny tyto činnosti mi pomáhají obnovit energii a síly pro další práci. ■

SALONEK

Hynek Šnajdar

Divadelníci, zlomte vaz

Vzpomínám si, když jsem poprvé přišel do divadla. Bylo to v dětství v Žamberku a tamní Divišovo divadlo uvádělo školní představení tehdejšího humoristy a imitátora Antonína Jedličky, známého pod pseudonymem Strýček. Ten byl velmi populární, ale mně k dětskému srdci nepřirostl. „Zítřejde na Strýčka Jedličku, těšíš se?“ ptal se mě otec. Myslím, že jsem jen pokrčil rameny. Jednou jsem ho už viděl na jakési školní besídce a jeho pověstné krákorání a chrochtání mě na rozdíl od vrstevníků nenadchlo. Navíc mně vadilo, že s dětmi tak trochu manipuloval.

Raději než do divadla jsem tedy chodil do kina. Divadlo se zcela vytratilo z mého zorného úhlu a navíc, v té době fakt nebylo o co stát. Teprve v době, kdy

jsem se přesunul z Valašska do východních Čech, konkrétně do Červeného Kostelce, se vše náhle a nečekaně změnilo. V tomto malém městě na Náchodsku je nejen krásné kamenné divadlo J. K. Tyla, ale i skvělý soubor plný znamenitých herců, mých dnešních kamarádů. Jako novinář jsem každoročně referoval o regionální postupové divadelní přehlídce, kterou zde pořádá ještě hradecký Impuls, nedávno přejmenovaný na Centrum uměleckých aktivit. Viděl jsem řadu velmi zajímavých inscenací v podání divadelních ochotníků a poznal spoustu osobností z oblasti Thálie, například profesora Jana Císaře, Františka Laurina, Hradečáka Sašu Gregara a jeho pro divadlo zapálenou ženu Naďu či režiséra Pepu Tejkla, po němž je dnes pojmenované Divadlo Jesličky.

To byla moje cesta k divadlu, které jsem začal sledovat v míře větší než malé. Do nedalekého Hradce Králové je to coby kamenem dohodil. Proto jsem si nenechal ujít příležitost k návštěvám Klicperova divadla, které nabízelo skutečně zajímavé inscenace v režii takových ikon, jako jsou třeba Vladimír Morávek, David Drábek nebo Arnošt Goldflam. Klicperák, jak se mu nejen v Hradci říká, se stal pro mě vítanou zastávkou a také díky repertoáru posunem v mém divadelním myšlení. Nemůžu však nezpomenout ani na druhou hradeckou scénu – Divadlo Drak – zaměřenou na děti a mládež. Na své scéně uvádí díla, která tuto věkovou skupinu kultivují, ale v žádném případě nepoučují. Nesmím zapomenout ani na Divadlo Jesličky, které jsem také několikrát navštívil a odcházel velmi spokojen. Prostě divadelní tradice k Hradci Králové neodmyslitelně patří. Doufáme jen, že už žádná další epidemie, která by divadelní provoz zásadním způsobem ovlivnila, nepříjde. Divadelníci, zlomte vaz, na což se ze zásady odpovídá: Čert tě vem! ■

Neplánuji žádnou revoluci

Více než dva roky je ředitelem legendárního Divadla Drak v Hradci Králové, s nímž už před nástupem do této funkce aktivně spolupracoval. Tomáš Jarkovský je také dramaturgem této scény a má jasnou představu, jakou cestou by mělo toto divadlo určené hlavně pro děti a mládež jít. „Neplánuji žádnou revoluci, za posledních deset let se tady odehrála spousta věcí a pořád se tvoří další. Snažíme se, aby se naše divadlo rozvíjelo plnohodnotně v souladu s jeho DNA,“ řekl v rozhovoru pro magazín Salonky.

📷 HYNEK ŠNAJDAR, FOTO: ARCHIV DIVADLA DRAK

Ředitelem Divadla Drak jste druhým rokem. Když se tedy ohlédnete za tou poměrně krátkou dobou, jak byste ji okomentoval?

Do funkce ředitele jsem nastoupil v lednu roku 2020. Zažil jsem tedy divadlo v normálním provozu dva měsíce a pak přišel nouzový stav. Od té doby s různými přestávkami, kdy jsme hráli více nebo zase méně, trvá tato situace dodneška. Měli jsme sice premiéry, hráli jsme i v zahraničí, ale spousta věcí padla. Stále je to velmi nestandardní doba a uvidíme, jak to bude vypadat, až pomine. Moje dosavadní ředitelská doba utekla velmi rychle, ale v divadle jsem už pracoval jako dra-

maturg nebo jsem zde spolupracoval jako autor na volné noze. V tomto směru to pro mě nebyly neznámé vody.

Co vás přivedlo k divadlu? Bylo to dané tím, že jste jako Hradečák chodil do Draku už od útlého dětství?

Jsem rodilý Hradečák a z divadelního pohledu pro mě byly důležité tři momenty. První bylo Divadlo Drak, kam jsem chodil jako dítě, potom to bylo Klicperovo divadlo v éře Vladimíra Morávka a s tím spojený divadelní festival, do třetice v době mých studií na gymnáziu Divadlo Jesličky. Tato kombinace přispěla k tomu, že mě divadlo začalo zajímat, což vyvrcholilo mým studiem na DAMU.

Pamatujete si, co vás v té době zaujalo, co bylo takovou základní inscenací, která vás takřkajíc dostala?

Určitě to byla inscenace Pinokia v režii Josefa Krofity, kterého hrál Václav Poul. Pro mě jako dítě to byl obrovský zážitek.

Zmínil jste také hradecké Jesličky.

Do Jeslíček, kde jsem hrál divadlo, mě přivedl někdy v prvním ročníku na gymplu jeden můj kamarád.

Jak na vás tehdy působila scéna Klicperova divadla?

Byla to pro mě určitě zásadní etapa. Zjistil jsem, že divadlo může být divoké, vyhraněné, ostré, že nemusí být akademické, jen takové to povídání nějakých lidí na jevišti. Viděl jsem něco, co bylo zajímavé vizuálně, útočilo na všechny vjemy, zároveň jsem viděl nejen inscenace Vladimíra Morávka, ale také mnoha dalších zajímavých režisérů. Bylo to pro mě v mnoha ohledech velmi přitažlivé.

Přihlásil jste se na DAMU. Prý k tomuto rozhodnutí přispěly vaše hovory s režisérem a později uměleckým šéfem Draku Jakubem Kroftou. Je to pravda? O čem jste spolu hovořili?

Bylo to pro mě jedno z hezkých a důležitých setkání v pravou chvíli, které mně přišlo do cesty. Tehdy Dominika Špalková, která pak v Divadle Drak působila, ho s Kubou Kroftou zprostředkovala. V té době, byl jsem ještě student gymnázia, jsem už přemýšlel o studiu režie na DAMU a bylo zajímavé si povídat s někým, kdo je absolventem této školy a dělá inscenace, které mě moc bavily. Navíc byl Kuba hodně vstřícný a ochotný vyprávět a povídat si. Podobně a vstřícně setkání jsem absolvoval v době přijímacího vstupu na DAMU s Davidem Drábkem, který má zase úplně jiné divadelní uvažování.

Když jste byl na tuto školu přijat, bylo už jasné, že jste se definitivně vydal na divadelní dráhu?

Nejdříve jsem měl obrovskou radost, že mě vzali, protože s tím se úplně automaticky nedá počítat. Tím, že jsem předtím divadlo nedělal příliš dlouho a neměl o něm takové povědomí, studium bylo takové turbulentní. Měl jsem ale naštěstí trpělivé pedagogy.

Co vám škola dala a kam vás nasměrovala?

Na katedře jsem se setkal s velkými osobami českého divadla různých žánrů a divadelních stylů. Učil nás například režisér Ivan Rajmont, což byl bývalý šéf činohry Národního divadla, Činoherního studia v Ústí nad Labem či Divadla Na Zábradlí. Pak tam byl také režisér Jan Borna, který byl v angažmá i v hradeckém Draku, v dnešním Švandově divadle nebo byl uměleckým šéfem a režisérem Dejvického divadla. Dále režisér Josef Krofta. Učili tam také Jan Schmidt, který založil Studio Ypsilon, či Miroslav Krobot z Dejvického divadla. V tomto směru to bylo hrozně pestré. Zvažoval jsem původně, zda se budu hlásit na herectví nebo režii. I když jsem ji nakonec vystudoval, nevěnuji se jí, dělám dramaturga a scenáristu.

Tušíte, že zakotvíte v Divadle Drak?

Netušil. Hned po ukončení DAMU jsem začal spolupracovat s mým spolužákem z ročníku Kubou Vašíčkem, který jako režisér dostával nabídky z profesionálních divadel a vzal si mě k sobě jako dramaturga a člověka, který mu to napíše. Byli jsme jako tandem na volné noze. Žil jsem v té době v Praze. Pro mě a moji ženu, která studovala na DAMU herectví, to bylo v té době nejvýhodnější prostředí. Potom Kuba dostal nabídku nastoupit nastálo jako režisér do Divadla Alfa v Plzni. Na základě našeho hostování v Draku, kdy jsme tady v roce 2013 dělali Ikara, nás oslovila Eliška Finková, zda bychom oba nechtěli nastoupit do tohoto divadla. Pro mě jako Hradečáka to bylo jednoduché a do Draku jsem nastoupil. Pro Kubu bylo rozhodování složitější.

Původní loutkové divadlo vzniklo v roce 1958, po letech přibyl název Drak. Je akronymem divadla rozmanitosti, atrakcí nebo také kouzel. Platí to stále?

V této souvislosti se objevují různé výklady této zkratky. Já si ale myslím, že to platí. Rozmanitost určitě, divadelní kouzla také. Samozřejmě, že to divadlo za více než šedesát let existence prošlo různými etapami, ale jeho vývoj nebyl nikdy

nějak přetržený. Všichni mají v paměti nejslavnější éru divadla v 70. a 80. letech spojenou s Josefem Kroftou, Petrem Matáskem a Jirkou Vyšehledem, a to asi tak už zůstane navždy. První mezinárodní úspěch divadla se vztahuje už k 60. letům za režiséra Miroslava Vildmana. Už na začátku, kdy tady byl prvním ředitelem Vladimír Matoušek, mělo divadlo štěstí na silné osobnosti. Mělo určitou kontinuitu a bylo si vědomo své minulosti, na kterou mohlo navázat. To si myslím, že pokračuje dodnes, i když se doba, divadlo i žánry proměňují, vědomí tradice a kontinuity stále existuje.

V hradeckém pořadu Antré jste řekl, že vaše scéna je určená zejména pro děti a mládež. Zároveň je to divadlo loutkové i studiové, hledačské, založené na imaginaci a neotřelé nápaditosti.

Ano. Divadlo bylo s tímto úmyslem založené, celou dobu byly všechny slavné hry opřené o to, že se tady vždy tvořily rodinné inscenace, které se primárně zaměřovaly na dětské a mladé publikum. My v tom pokračujeme a všechny naše inscenace, které hrajeme, jsou určené této věkové skupině.

Vašimi diváky jsou tedy hlavně děti a mládež. Jak v hledišti Draku na hry reagují?

Jednoduchá odpověď je, že o dětech v hledišti víte. Jsou spontánní, není tam takové to zdvořilé ticho a reakce jsou patrné hned. Je to ale poněkud zjednodušující odpověď. Záleží hodně na tom, o jakém dětském věku mluvíme, to se samozřejmě liší. Také se to liší v tom, zda v hledišti sedí sto šedesát dětí, které jsou všechny stejně staré, nebo je to věkově rozmanitější. Těch faktorů určujících atmosféru je více.

Za svou historii získalo divadlo četná ocenění u nás i v zahraničí. Kterých z nich si vy osobně nejvíce vážíte a proč?

Historicky za celou dobu existence divadla si vážíme ocenění na Mateřince v Liberci, což je nejprestížnější český festival, který se věnuje divadlu pro děti předškolního věku. My jsme ho dostali loni v několika kategoriích v inscenaci Do hajan! Určitě stojí za zmínku ocenění z devadesátých let za inscenaci Zpívej, klaune... Jana Borny. U loutkového divadla musím zmínit ceny z festivalu Skupova Plzeň nebo loňská zahraniční cena Grand Prix pro Šípkovou Růženku, jako nejlepší inscenaci na dětském divadelním festivalu v srbské Subotici. Nemůžu pominout ani Ceny Thálie pro Milana Hajna či Jiřího Vyšehleda nebo Cenu Erik za nejlepší

loutkářskou inscenaci sezóny. Těch cen, které určitě potěší, bylo samozřejmě více. Jsem rád, že Divadlo Drak má v tomto směru stále příznivý zvuk.

Divadlo Drak je známé i za hranicemi našeho státu.

Ano, zahraničních festivalů se účastníme, i když covidové období to zabrzdlilo. Za posledních dva roky jsme jich ale několik absolvovali a nějaké ceny jsme také přivezli.

Kromě toho, že jste ředitelem, jste také autorem a dramaturgem. Jaká autorská představení jste pro Drak připravil?

Kromě inscenací s Kubou Vašíčkem, které jsou tady stále na repertoáru, vlastně všechny. Jsou to například inscenace R. U. R. 2.0, předtím Šípková Růženka, Cesta, Bílý tesák a další. V současné době hrajeme aktivně dvanáct inscenací, podílil jsem se asi na osmi.

Co máte aktuálně na repertoáru? Čím se můžete pochlubit?

V Draku se dělají tři inscenace ročně, dvě připravuje domácí tým a jednu host. Moc zajímavá je nová inscenace Expedice: Má láska! v režii Filipa Homoly. Jde o scénickou rekonstrukci jedné polár-

ní výpravy. Další, tentokrát koprodukční premiéru pro dospívající publikum ve spolupráci s Městskými divadly pražskými, plánujeme v Divadle Drak na květen a jde o inscenaci Antigona. Bude mít také premiéru v červnu v Divadle Komédie a pravidelně se bude uvádět v Městských divadlech pražských.

Jak vypadá váš soubor?

Soubor je pořád stejný, hraje v něm jedenáct lidí, čtyři herečky a sedm herců. Je to komorní soubor.

Jste také tradičním spoluorganizátorem hradeckého mezinárodního divadelního festivalu Regiony. Do jaké míry se na něm podílíte a co letos v tomto ohledu chystáte?

Festival organizují Klicperovo divadlo, Divadlo Drak a nezisková organizace Kontrapunkt. My organizačně i programově zajišťujeme festivalovou část odehrávající se v Draku, což programově zahrnuje zhruba 60 představení během osmi dnů. To, co se u nás odehrává, je velmi orientováno na děti a mládež, oblast loutkového nebo alternativního divadla. Letos bude program opět velmi pestrý nejen z hlediska domácích představení, ale i zahraničních.

Jakou cestou by mělo Divadlo Drak jít do budoucna? Jste spokojen s dosavadním směřováním, nebo byste to rád někam posunul?

Do výběrového řízení na ředitele divadla jsem vstupoval s šestiletou koncepcí, která vznikla s ohledem na to, že jsem už v divadle působil. Neplánuji tedy žádnou revoluci. Za posledních deset let se tady odehrála spousta věcí a pořád se tvoří další. Kromě toho, že máme lektorské oddělení, připravujeme výstavní program v Labyrintu, což je unikátní moderní objekt Divadla Drak, který se snaží o propojování umění a vzdělávání. Důležitá je rovněž repertoárová tvorba otevírající se novým žánrům, dbáme i na loutkářskou tradici. V tomto směru se kontinuálně rozvíjíme ve všech směrech. Naším cílem je rozvíjet i mezinárodní vztahy a připravovat produkce se zahraničními divadly. Pořádáme i mezinárodní setkání studentů Gaudeamus Theatrum, které vzniklo před deseti lety z iniciativy Josefa Kroftů. Snažíme se, aby se naše divadlo rozvíjelo plnohodnotně v souladu s jeho DNA.

Čím je pro kulturní a společenský rozvoj člověka divadlo důležité?

Tím, že jsme divadlo pro děti a mládež, pečujeme o jejich kulturní a tím i osobnostní rozvoj. Divadlo má schopnost člověka rozvíjet, provokovat, otevírat v něm nějaká témata, zpochybňovat jeho jistoty. Z hlediska školní mládeže zaručovat i jisté kompetence, aby si uvědomovala, kdo je, jaký má vztah ke světu, jakou má schopnost empatie, vidění věcí v souvislostech, to všechno divadlo a umění obecně umí probouzet a v lidech otevírat. My to děláme prostřednictvím inscenací, které nikoho nepoučují a nepodbízejí se divákům. Snažíme se, aby naše inscenace nebyly didaktické, a chceme, aby si mladý divák objevil sám, co mu může divadlo přinést. Pro mě je divák rovnocenný partner, s nímž se vede otevřená diskuse. Nemám rád ten obrozenecký přístup, že nějaký chytrý tvůrce, který něco ví, to z jeviště říká divákům, aby se to dozvěděli. Pripadá mně to jako otravné mentorování a poučování.

A pro vás?

To je otázka, kterou si lidi zabývající se divadlem často zapomenou klást. Pro mě je důležité být součástí toho, co umí divadlo otevírat nejen pro diváky, ale i tvůrce. Ten společný zážitek je tou rituální podstatou divadla, kdy se lidé sejdou v jednom čase na jednom místě, a diváci se v tu chvíli stanou spolu tvůrci. Pro mě to jsou stále zásadní okamžiky. ■

Takových bláznů už moc není

Sběratel tělem i duší? To nepochybně. A ne jen tak ledajaký. Zatímco děti, alespoň z té dávnější minulosti, sbíraly autíčka, známky či plastové figurky zvané igráček, hradecký nadšenec Lubomír Kouřim se ještě před legendárními socialistickými žvýkačkami Pedro a Sevak v roce 1965 vehementně vrhl do sbírání nejdříve žvýkačkových obrázků, aby pak později přesedlal na obaly.

☛ HYNEK ŠNAJDAR

Od té doby uplynulo dlouhých sedmapadesát let a dá se říci, že jeho sbírka patří mezi největší u nás i ve světě. Pochlubit se může více než sedmdesáti šanony, které ukrývají skutečný poklad: 94 tisíc obrázků vložených ve žvýkačkových obalech a 81 tisíc obalů. „U vkládaných obrázků mám už několik let zápis v České knize rekordů. Pravděpodobně bych uspěl i ve světovém měřítku. V obalech je specialistou Vladimír Kuchta z Prahy, který jich má dvakrát tolik,“ říká hradecký sběratel, který je členem Klubu sběratelů kuriozit a spolupodílel se na vydání knihy Příběhy žvýkačkových gumy.

A na který obal je obzvláště pyšný, který ve své sbírce považuje za nejcenější? „Ty nejcenější jsou

většinou ty nejstarší. Mám krabičku i s vnitřním obalem od žvýkaček z roku 1901, která pochází ze žvýkačkové velmoci Spojených států amerických. Na to jsem hodně pyšný, protože takové rarity se shánějí dost špatně. Obecně starší obaly je složité sehnat, ale využívám k tomu internet, různé známosti mezi sběrateli a vyměňují i za něco, co mám doma, jako například poštovní známky, tácky a podobně. Mám doma ledacos a pak se to hodí,“ uvedl Kouřim, který má ve sbírce „kousky“ z 98 států světa, například i z Nepálu nebo ze dvou států, které již neexistují – Palestiny a Kurdistánu.

Vraťme se ale do jeho sběratelských začátků. Tím rozhodujícím momentem, aby se do sbírání pustil, byl objev žvýkačky Donald z Holandska v tehdejší československé obchodní síti. „Neměl jsem kon-

takty, neměl jsem nic. Sbíral jsem jen to, co se mi líbilo a bylo zrovna k máni v obchodech, což byl hlavní zdroj,“ vzpomíná na těžké začátky sběratel. V té době ani neměl přehled, jaké žvýkačky jsou na světovém trhu. Přišlo to až později, když zjistil, že v Hradci Králové existuje sběratelský klub. „Když jsem ho navštívil, mohlo mně být tak patnáct let. O dva roky později jsem už jezdil do Klubu sběratelů v Praze. To byla cesta ke sběratelství, protože jsem se setkal s lidmi, kteří mohli jezdit ven nebo měli nějaké kontakty,“ vypráví Kouřim s tím, že doma z jeho sběratelství úplně radost neměli.

„Tátovi se to asi moc nelíbilo, spíše mně nadával, takže mě v tom nepodporoval. Mamka neříkala nic a nechávala tomu volný průběh. Šel jsem si v tom nakonec svou vlastní cestou.“ Při sbírání dbal na atraktivitu obalů. V paměti ze sběratelských začátků uchoval žvýkačku z Dánska vyrobenou v roce 1968, která mu velmi chutnala. Na obalu s vodoznakem byl vyobrazen námořník. Souběžně se sbíráním obalů si hradecký nadšenec nenechal samozřejmě ujít možnost žvýkačky ochutnat. Nejvíce mu chutnaly zmíněná dánská, ale také italské tmavě hnědé žvýkačky ve tvaru doutníků, jež se prodávaly na poutích a chutnaly trochu jako coca-cola. Jak Kouřim tvrdí, už více než dvacet roků nežvýká. „Žvýkačky tahají plomby a já nemám rád zubaře.“

Ze svého sběratelského putování rád dává k lepšímu kuriózní historiku, kdy byli s kolegou koncem 90. let v Tureku. „Jednou v noci jsme se procházeli městem a u benzínové pumpy narazili na stánek, kde byly krabice s mnoha různými druhy žvýkaček. Úplně mně z toho objevu spadla brada. Tenkrát jsem tam koupil skoro dva tisíce žvýkaček, celkem jsme jich v hrozně těžkém batohu domů odvezli 7200,“ potvrzuje své sběratelské nadšení Kouřim.

Dnes už se jeho pestrá žvýkačková sbírka rozrostla do obřích rozměrů. „Kdyby ji někdo chtěl vidět kus po kusu, strávil by u mě den co den zhruba čtrnáct dnů,“ směje se sběratel, jenž se snaží, aby měl přehled, co doma vlastní. „Vyrábím si speciální stránky z eurodesek, které prošívám na manuálním šicím stroji. Vytvářím kapsičky, kam obaly umísťuji, a vše pak vkládám do šanonů. Sbírku třídím podle států a firm vyrábějících žvýkačky.“ Od prvopočátku do dneška se ve svém sběratelství soustřeďujete na všechno, co se žvýkačkami souvisí.

„Co přijde, to musím získat. Pokud se to nepovede, zamrzí to. Chodím po obchodech a začnu tam zevleovat. Prodavačky se mě ptají, co hledám. Když jim řeknu, že chci žvýkačku, kterou jsem ještě nikdy neviděl, koukají na mě, jako kdybych spadl z Měsíce,“ usmívá se. Přestože, jak se domnívá, takových bláznů jako on už moc není, má svého nástupce. Je to zhruba o dvacet let mladší sběratel Petr Zilvar. „Moje děti jednou dostanou papír, že jsou vlastníky části méjí sbírky, zbytek přejde na sběratele, s nímž spolupracuji. Nerad bych, aby moje sbírka skončila v popelnici nebo se rozprodala,“ prozradil sběratel, který má představu, že by mohlo vzniknout muzeum nejen žvýkaček, ale i dalších zajímavých sběratelských komodit.

Kouřim však nesbírá jen žvýkačkové obaly, i když je to jeho hlavní specializace. Má rovněž velkou sbírku kartičkových kalendářů, které začal shromažďovat v roce 1993. „V současné době jich mám více než 143 tisíc a jsou pouze české a slovenské. V svém zaměření jen na Čechy a Slovensko mám patrně největší sbírku u nás. Sbírá kartičky s jakýmkoliv vyobrazením a rozděluji je podle námětů. Mám například kalendářové kartičky s dopravními prostředky, které ještě dělím na osobní a nákladní auta, dodávky, autobusy, lokomotivy, letadla či lodě. Kartičky jsou na výšku, šířku i s kulatými rohy. Samozřejmě je dělím také podle roků. Nyní je mám v 98 velkých a v devíti malých šanonech. Mohu se pochlubit perličkou: jde o kartičku z roku 1894,“ představil svůj další sběratelský směr. A to není všechno!

Sbírá totiž ještě poštovní knížky z 30. a 40. let, jejichž součástí jsou kalendáře. „Poštáci je tehdy rozdávali konci roku jako věnování svým zákazníkům. Nejstarší mám z roku 1865, první kalendáře v nich jsou z roku 1888,“ poznamenal a představil ještě kalendáře vydávané kominíky, ponocnými nebo obecními policisty. Hradecký sběratel se v životě živil opravami lokomotiv, byl specialista na brzdy a vzduchová zařízení. Zároveň mohl cestovat, protože má dodnes režijní železničářskou průkazku. Jeho profese mohla být také cestou ke sbírání vláčků. „Ty jsem ale sbírat nikdy nechtěl. Vláčky mě přestaly bavit v okamžiku, když jsem je musel opravovat.“ Sběratelství je ale jeho životní cesta. „Je to docela dobrá a zajímavá aktivita, která má smysl. Je to rozhodně lepší než sedět v hospodě, na to fakt nemám čas,“ dodal sběratel Lubomír Kouřim. ■

BAŽANT NA VÍNĚ SE ŠTOUCHANÝM BRAMBOREM

POKUD CHODÍTE NA MYSLIVECKÉ BÁLY, MŮŽETE SI PŘINĚST DOMŮ Z TOMBOLY TŘEBA BAŽANTA. CO S NÍM? NĚKDO SE BOJÍ TENTO DRUH MASA ZPRACOVÁVAT, ALE NENÍ K TOMU ŽÁDNÝ DŮVOD. KLASICKÁ ÚPRAVA ROZHODNĚ NENÍ SLOŽITÁ. VÝCHODOČESKÁ TELEVIZE VE SPOLUPRÁCI S HOTELEM STUDÁNKA U RYCHNOVA NAD KNĚŽNOU A JEHO KUCHARĚM PETREM MATOUŠKEM VÁM PŘINAŠÍ RECEPT NA BAŽANTA NA VÍNĚ SE ŠTOUCHANÝM BRAMBOREM. UVIDÍTE, ŽE PŘÍPRAVA OPRAVDU NENÍ ŽÁDNÁ ALCHEMIE.

INGREDIENCIE

NA MASO A OMÁČKU:

1 BAŽANT / 50 G ŠPEKU / 2 LŽÍCE MÁSLA / 50 G CELERU
50 G PETRŽELE / 100 G MRKVE / 200 G ANGLICKÉ SLANINY
50 G CIBULE / 3 SNÍTKY TYMIÁNU / 3 BOBKOVÉ LISTY
4 KULIČKY NOVÉHO KOŘENÍ / 1 LŽÍČKU RAJČATOVÉHO
PROTLAKU / 60 G CUKRU / 500 ML ČERVENÉHO VÍNA
500 ML VÝVARU NEBO VODY / 1 LŽÍČKU ZÁSMAŽKY (MOUKA
ORESTOVANÁ S MÁSLEM NEBO JINÝM TUKEM) / SŮL A PEPŘ

NA ŠTOUCHANÉ BRAMBORY:

1 KG BRAMBOR / ZELENOU ČÁST ZE 2 JARNÍCH CIBULEK
50 G NA KOSTÍČKY POKRÁJENÉ ANGLICKÉ SLANINY
50 G ROZPUŠTĚNÉHO MÁSLA / ŠPETKU DRCENÉHO KMÍNU

TV pořad
Vaření s V1 můžete najít
na www.vzpravy.cz
/porady/varime

Porcování již očištěného bažanta začneme tak, že nejprve oddělíme prsa a stehna. Snadněji půjdou stehna, ta jen zlomíme v kloubu a odřízneme. Prsa pak odkrojíme podél kosti. Pokud opravdu máte zastřeleného bažanta, možná v mase uvidíte zhmožděnou část, kde se mohou vyskytovat broky, takže opatrně. Následně maso našpikujeme špekem. Ze špeku si uděláme takové hranolky, na jedné straně do špičky a přiměřené velikosti bažanta. Tenkým nožem si do masa uděláme díry, zvětšíme je prstem a zasuneme špek. Bažant se špikuje, protože jeho maso je opravdu suché.

Na pánvi si roztavíme máslo a osolené a opepřené bažantí maso si orestujeme. Dělá se to proto, aby se zatáhla kůže i rány, které jsme špikovali, a z masa nám nevytekla všechna šťáva. Orestované maso si pak dáme stranou a začneme vařit brambory. Nakrájené syrové brambory si dáme do studené vody a uvaříme je doměkka. Samozřejmě nesmíme zapomenout vodu osolit. A můžeme přidat špetku kmínu.

Poté se pustíme do přípravy omáčky. Zeleninu si nakrájíme asi na centimetrové kostičky – mrkev, celer, petržel. Do hrnce si dáme trochu másla, malinko oleje a přidáme zeleninu. Restujeme dozlatova, pak nakrájíme slaninu, cibuli a pokračujeme v restování. Zarestovanou směs posypeme cukrem a krátce promícháme, maximálně do chvíle, než se cukr rozpustí a začne karamelizovat. Přidáme protlak a zase restujeme. A jelikož je to bažant na víně, přilijeme konečně i víno. Na čtyři porce asi půl litru. Nachystáme si také pytlíček s kořeními a dáme ho do hrnce. To kvůli tomu, abychom později nemuseli kuličky nového koření po jedné vytahovat z omáčky. Do omáčky vzápětí přidáme vývar, vložíme bažantí maso a pomalu dusíme.

Mezitím si začneme chystat „štouchačky“. Nakrájíme cibuli, kterou orestujeme na másle. Scedíme si brambory a přidáme orestovanou cibulku. Nakrájíme si zelené natě z jarní cibulky, osolíme, opepříme a rozštoucháme.

Když zjistíme, že bažant je již dostatečně měkký, vytáhneme ho z hrnce a doděláme si omáčku. Tu zahustíme máslovou zásmažkou a rozšleháme tak, abychom v ní neměli hrudky. Necháme alespoň dvacet minut provařit, než se nám udělá hezká krémová konzistence. A máme hotovo a můžeme servírovat. Dobrou chuť! ■

Zalyžuj si celý den

VE SKIAREÁLU MALÁ ÚPA

za **699,-**

**Kup to
hned >**
NA KUPTOVAKCI.CZ

**VOUCHER
NA CELODENNÍ
SKIPAS**

**Kup to
v akci.cz**

Úspěch by si v Hradci všichni zasloužili

❖❖ JIŘÍ TŮMA, FOTO: STANISLAV SOUČEK/MOUNTFIELD HK

Hradec Králové se stal jeho domovem a osudovým městem. Hokejista Bohumil Jank na východě Čech vstřelil svůj první extraligový gól a také zde potkal svoji životní partnerku. Důrazný obránce Mountfieldu by se rád s týmem dočkal pronikavého úspěchu v extralize. Letošní sezona je z pohledu klubu nejlepší v historii.

Na východ Čech Bohumil Jank přišel už před osmi lety. Rodák z Milevska, kde také začínal s hokejem, už měl coby sedmnáctiletý za sebou první starty v extralize v dresu Českých Budějovic a také angažmá v Kanadě a na Slovensku v týmu HC Lev Poprad, který tehdy hrál Kontinentální ligu.

V Hradci Králové Jank, jenž má v hokejovém světě přezdívku Bobby, poznal svoji životní lásku, s níž má syna a dceru. A také zde vstřelil svůj první gól v nejvyšší soutěži. „Poznali jsme se ještě dřív, než

jsem vstřelil první gól. Jenže ho neviděla, protože když jsem ho dal, tak byla zrovna čurat,“ směje se Jank, který první trefu v extralize zaznamenal 4. března 2014 proti Liberci.

Dětský sen zahrát si NHL nedopadl

Snem devětadvacetiletého hokejisty bylo zahrát si slavnou NHL. Do zámoří se také vydal už v osmnácti, působil v kanadském týmu Victoriaville Tigres, hrající juniorskou soutěž QMJHL. „Měl jsem velkou touhu hrát NHL. To byl můj hnací motor,“ ohlíží se zpět Jank.

„Jednal jsem s řadou skautů a agentů, což mi tehdy ale taky zamotalo hlavu. Když je teď člověk starší, tak by některé věci dělal jinak, ale to se nedá nic dělat. Bohužel tenkrát to do NHL nevyšlo,“ přiznává.

V kolébce hokeje se Bobby Jank moc dlouho neohřál a vyrazil na další zajímavou štaci. V sezóně 2011/12 vyslyšel vábení týmu HC Lev Poprad, který se tehdy chystal na zápasy Kontinentální hokejové ligy.

Není bez zajímavosti, že klub HC Lev se do podtatranského slovenského města přesunul z Hradce Králové. Dva roky předtím se projekt českého klubu v ruské soutěži chystal na východě Čech, ale tuzemský hokejový svaz (ČSLH) a Asociace profesionálních klubů (APK) vystavily stopku.

„Tehdy jsem to tak nevnímal, že se něco předtím chystalo v Hradci, ale vím, že v Popradu se o tom mluvilo,“ vybavuje si Jank.

Angažmá pod Tatrami si pochvaluje. „Poprvé jsem se podíval na východ. Poznání život v Rusku a nádherný byl také Poprad samotný. Ráno jsem

vylezl na balkon a kochal se pohledem na Tatry,“ vzpomíná na angažmá ve slovenském klubu, v němž zažil i ojedinělé události. „Už třeba to, když jsme ve dvě ráno přiletěli do Moskvy a na silnicích byla zácpa,“ diví se Jank.

Hokejovým zážitkem pak byly souboje s ruskými giganty, jako jsou Petrohrad, Magnitogorsk či moskevské kluby CSKA, Dynamo nebo Spartak. „Při zápase v Petrohradu, když jsem vykoukl ze střídačky a jel kolem Artuchin, tak jsem si po jeho pohledu radši zase sednul,“ usmál se při vzpomínce na ruského siláka na bruslích.

Poznal školu života i praktiky starých

Působení v Kanadě a na Slovensku Janka podle jeho slov nejen zocelilo, ale měl možnost poznat i skvělé lidi. „Už v mladém věku jsem se osamostatnil. Musel jsem se o sebe postarat sám. V Popradu to byla bomba, musím říct, že jsem poznal skvělé hráče a kluky, třeba Nagy a Bartečko, slovenské legendy, když jsme měli finanční problémy, tak nás s Jirkou Sekáčem oba kluci vytáhli z bryndy,“ vzpomněl českého spoluhráče a slovenské hvězdy Ľuboše Bartečka a Ladislava Nagyho.

Pravdou je, že životní školu dostal Jank už v sedmnácti letech v Českých Budějovicích. „Zažil jsem dobu, kdy starý ty mladý v týmu nenáviděli, házeli jim klacky pod nohy. Teď se kolem mladých chodí po špičkách, hlavně aby byli v klidu a nebyli v nervu,“ srovnává dobu.

„Tehdy jsme to jako mladý neměli vůbec jednoduchý. Pamatuji, že v Českých Budějovicích jsem odcházel z tréninku a brečel jsem, jak jsem byl psychicky rozebraný,“ poukázal. I tuhle zkušenost však Bobby Jank bere pozitivně. „Kdybych si tím neprošel, tak bych si některé věci neuvědomil a nestal se člověkem, jakým jsem teď,“ přiznává.

V devětadvaceti letech už nyní sám patří mezi ostřílené hráče, kteří mají ty mladší věst. „Řekl jsem si, že mladým nikdy nebudu dělat to, co mně dělali ti starší. Spíš se jim snažím pomoci, aby začali poznávat sami sebe, poznávat svoje tělo. Nám to tehdy nikdo neřekl. Mám hroznou radost, když někomu můžu pomoci a vidím, že se zlepšuje,“ řekl Jank.

S partákem Hrubcem s batohem na Aljašku

Ve volném čase Bobby Jank rád pracuje se dřevem a také s partákem Šimonem Hrubcem, brankářem ruského Omsku, vyráží s batohem do přírody.

„Přivedl mě k tomu Šimon, prý chodí přespávat do lesa, tak jestli nepojedu s ním. Známe se už z Českých Budějovic, já přišel z Milevska, on z Vimperka, tak jsme byli takové naplaveniny,“ zmínil Jank reprezentačního brankáře, který letos v únoru startoval na olympijských hrách v Pekingu.

Spolu zatím trampovali po Čechách, ale v plánu mají i cestu do zahraničních destinací. „Minulý rok jsme byli například na Šumavě. Tehdy jsem poprvé viděl, jak bobří dokážou okousat velké kmeny, které tam pak různě ležely. Bylo to super, byli jsme v džungli. Času moc není, ale chtěli bychom vyrazit na Aljašku,“ prozradil plány Jank.

Zručný je nejen s hokejkou na ledě, ale i s truhlářským náčiním. „Jako první jsem si teda vyrobil ponk,“ umívá se. „A jak byla karanténa, tak jsem

udělal pergolu. Dělán, co mě napadne, doma skříňky, skládal jsem i plovoucí podlahu,“ pochlubil se.

Dosáhne Hradec na hokejový grál?

Hradecký dres Bohumil Jank oblékl už před osmi lety, aby se po štacích v Třinci, Chomutově a Plzni zase vrátil na východ Čech. Důrazný zadák má velký podíl na tom, že Mountfield se letos stal štitkou základní části extraligy a předvádí skvělé výkony.

„Takhle rozjetou sezónu ještě nepamatuji. Funguje chemie mezi fanoušky, hráči i vedením. Titul by si tady zasloužili všichni lidé,“ přeje si Jank.

Bobby však zažil během ročníku i horší chvíli. V prosincovém utkání 33. kola s Kladnem (9:2) dostal osmizápasový trest po zákroku na Ondřeje Machalu, po němž dvaadvacetiletý útočník Rytířů zůstal ležet na ledě s poraněním hlavy a byl odvezen do nemocnice.

„Bylo toho hodně řečeného, hodně napsaného. Spousta lidí mi dala nálož, že jsem ho chtěl při-

zabít. Já nejsem typ kluka, který by šel na led s úmyslem někoho zranit nebo někomu ukončit kariéru. Je mi to líto,“ řekl Jank.

Byl to zákrok, jakých je v hokejovém zápase celá řada, ale v tomto případě to dopadlo zraněním, i proto byl trest tak vysoký. Po odvolání byla hradeckému hokejistovi stopka o jeden zápas snížena.

„Ondru jsem kontaktoval s tím, že bych mu rád zavolal, ale ani mi neodpsal, nedal mi vědět, jestli se mu můžu ozvat. Chtěl jsem slyšet i jeho názor, jak se cítí a jak mu je. Bohužel k tomu nedošlo,“ říká Jank.

S Mountfieldem cílí na pronikavý úspěch – dosáhnout na hokejový grál. Zápas play off jsou totiž úplně něco jiného. To si v Hradci moc dobře uvědomují. Bobby Jank si jednou už finále zahrál, v sezóně 2017/18 v dresu Třince proti Kometě Brno, mistrovským titulem se tehdy opájel soupeř.

„Takový pocit už nechci zažít. Paradoxně mi to pomohlo, protože to zvýšilo můj chťič zvednout ten pohár jednou nad hlavu,“ vyhlásil bojovně.

Svoje spoluhráče a celý Hradec Bobby Jank pozdravuje za titulem. ■

BOHUMIL JANK

- narozen: 6. července 1992 v Milevsku
- přezdívka: Bobby
- klub: Mountfield HK
- hráčská kariéra: Milevsko, České Budějovice, Tábor, Písek, Victoriaville Tigres (Kan./QMJHL), HC Lev Poprad, Tatranskí Vlci (Sloven./KHL, MHL), Havlíčkův Brod, Litoměřice, Třinec, Chomutov, Plzeň, Mountfield Hradec Králové
- největší úspěchy: 2018: stříbro v extralize s Třincem. Člen reprezentačních týmů od 16 do 20 let, zahrál si i za seniorský národní tým

PROFESIONÁLNÍ MĚŘENÍ ZRAKU

A APLIKACE KONTAKTNÍCH ČOČEK

Otevírací doba:
po-pá | 8-18 hodin
so | 9-12 hodin

S. K. Neumanna 901/27, 500 02 Hradec Králové
Tel.: 734 244 698, E-mail: info@optikasova.cz

www.optikasova.cz

Pronikání do technických tajů letadel

👤 HYNEK ŠNAJDAR, FOTO: ONDŘEJ LITTERA

Letadla mu učarovala už v dětství. Když mu bylo čtrnáct let, poprvé samostatně vzlétl. Vždycky ho ale zároveň bavila technika a to už byl jen krok k tomu, aby po strojírenské průmyslovce studoval vysokou školu technického směru. Letecký konstruktér a vývojář Martin Zahálka je od roku 2008 členem týmu hradecké společnosti TL-ULTRALIGHT, s. r. o., která je zaměřena především na výrobu ultralehkých letadel. „Nejdůležitějšími vlastnostmi v mé profesi jsou schopnost samostatně pracovat, uvažovat a nebát se učit nové věci,“ řekl v rozhovoru pro magazín Salonky.

Kdy jste poprvé zvedl hlavu k nebi a spatřil okřídlený stroj, který vás okouzil?

To už je hodně dávno. Můj zájem formoval děda, který pracoval v Orličanu, tradičním výrobci letadel, a létal na zdejších letištích. Vzpomínám si, že měl na policičce knížky s názvem Československá letadla. Začal jsem v nich listovat a rád si je prohlížel. To byl možná ten začátek, ale že bych zvedl hlavu a všiml si letadla na obloze, to se asi stalo až později.

Stála u zájmu o letadla i klasická modelářská cesta?

Modelářina určitě, navíc mě zajímala technika, nejvíce právě letecká. Bavilo mě nejen se na letadla dívat zvenku, ale také zevnitř, jak fungují, jak pracují a podobně.

Vydal jste se na školy technického typu. Co vám daly, abyste mohl rozvíjet své znalosti v budoucím oboru?

Ano, protože mě zajímala technika, šel jsem na strojírenskou průmyslovku do Chrudimi, a to už bylo úplně jasné, že mě přitahuje letectví, i když jsem si v té době říkal, zda bude mít tento obor pro mě budoucnost. Bylo to ale spíše srdeční než rozumné rozhodnutí a vydal jsem se na studia Českého vysokého učení technického v Praze.

Četl jste nějaké knihy o letectví?

Už jako malý kluk jsem tyto knížky četl, například od válečného pilota Pokryškina a dalších. Viděl jsem se v nich. Zajímaly mě ale také až technické detaily letadel.

Kdy se váš zájem o tuto oblast začal prohlubovat?

Letectví mě moc přitahovalo a táhlo mě to na nejbližší letiště, kde působil Aeroklub Skuteč. Tam byla parta lidí, které bavilo civilní létání a byli vstřícní k tomu, aby přicházeli noví lidé. I díky tomu jsem se dostal do vzduchu.

Byl to tedy v té době váš klukovský sen usednout do kokpitu a vzlétnout?

Určitě to byl můj klukovský sen, který se mně splnil. Stalo se to ve zmíněném aeroklubu už na základní škole, bylo mně čtrnáct let, kdy jsem poprvé vzlétl. Nejdříve jako plachtař, později už motorově.

Vzpomínáte si ještě na své pocity, když jste se odlepil od země?

Úplně první let nebyl ve výcviku, mohl jsem chodit do první nebo druhé třídy. Pravděpodobně to bylo na leteckém dni v Chrudimi, kdy mě svezli v letadle přezdívaném Andula. Když ale začal letecký výcvik a já poprvé letěl, nepřišlo mně to nijak dramatické a nevzpomínám si ani na nějaké zvláštní napětí. Cítil jsem ale respekt. Připadalo mně to stejně, jako když jsem jel poprvé na motorce.

Podporovala vás ve vašich zájmech rodina?

Cítil jsem jejich určité obavy, ale rodiče mě maximálně podporovali nejen v mém zájmu o letectví, ale také ve vzdělání a mých koníčcích. Tu dráhu jsem díky nim měl nalajnovanou poměrně dobře a měl jsem to tedy snazší.

Nelákala vás kariéra profesionálního pilota?

To se samozřejmě nabízel. Ve věku sedmnácti osmnácti let, kdy už jsem měl letecké oprávnění a začal létat na větších jednomotorových pístových letadlech typu Cessna, mě to napadlo. Přemýšlel jsem, kam se bude ubírat moje další cesta. Měl jsem tři, na které jsem se mohl vydat. Působit v leteckém průmyslu, jít k armádě létat na vrtulnících nebo se vydat cestou obchodní letecké dopravy. Nakonec jsem si uvědomil, že to mám nastavené trochu jinak. Nebavilo mě pouze létání, ale také pronikání do rozmanitých technických tajů letadel. Proto jsem šel také na vysokou školu technického zaměření, která mně dala velmi dobré základy pro moji budoucnost.

Z toho mně vychází, že jste letadla spíše chtěl stavět než se s nimi prohánět ve vzduchu.

Asi ano. Ve vzduchu mě bavilo být sám sobě pánem, než abych měl za sebou plně letadlo pasažerů.

rů. Stavět a konstruovat letadla, řešit rozmanité technické úkoly s tím související a vypořádávat se s dalšími novými technologickými možnostmi mně přišlo jako větší dobrodružství.

Kdy jste se stal členem týmu hradecké letecké společnosti TL Ultralight, která je zaměřena především na výrobu a vývoj ultralehkých letadel?

Když jsem absolvoval vysokou školu, působil jsem rok v Praze u subjektu, který spolupracoval se společností TL-ULTRALIGHT, s. r. o. Díky tomu jsem navázal kontakty, a protože jsem se chtěl přiblížit více k místu, odkud pocházím, Hradec Králové mně připadal jako dobré místo. Bylo to v roce 2008, kdy jsem do této společnosti přišel.

Na co se ve firmě konkrétně zaměřujete?

Protože nejsme nějaká obrovská společnost typu Boeing v Seattlu, musíme být hodně univerzální. Také naše produkty jsou rozmanité. Denní chleba znamená kompletní konstrukční i provozní servis od návrhu letadla po jeho certifikaci, sledování provozu, což zahrnuje velké množství technologických, konstrukčních, zkušebních a letových činností. Nedílnou součástí je také komunikace se zákazníky a úřady. Je to rozmanité spektrum aktivit.

A co obnáší praktická část?

Od návrhů nových letounů, což znamená nejdříve zpracování myšlenek na papíře, následně do nejmenších detailů v 3D CAD virtuálním prostředí, po uzavření konstrukčního návrhu, vymoření výrobní technologie a prostředků. Je to celá škála věcí, které vedou ke zdárnému výsledku.

Co je nejdůležitější, aby se z člověka mohl stát dobrý konstruktér a vývojář?

Mohu hovořit jen o vlastnostech, které jsou důležité pro společnost našeho typu. V obdobně velkých společnostech zabývajících se podobnou výrobou to bude stejné. Podle mě jsou nejdůležitějšími vlastnostmi schopnost samostatně pracovat, uvažovat a nebát se učit nové věci. Samozřejmě bez patřičných technických vlastností i jakéhosi „selského“ přístupu uvažování by to nešlo. Je nutné věci pořádně nastudovat, zjistit si informace a zkusit je v praxi.

Loni v říjnu jste na letišti představili letouny Stream Turbo určené pro výcvik armády a Sparker, který je součástí rozšíření ultralehké produktové řady a bude vhodný k cestování. Stále ještě probíhají zkoušky? Kam se to posunulo?

Posouvá se to stále dál. Když zmíním ultralehký letoun Sparker, který rozšiřuje naše portfolio těchto typů letadel, představili jsme první prototyp. V letových zkouškách má dnes nalétáno přes padesát hodin a současně probíhají zkoušky pevnosti. U tohoto letounu jsme zhruba v třetině všech důležitých zkoušek. Sparker je připravován i do sériové výroby. Proto bychom chtěli dotáhnout do

zdárného finále jeho typové schválení. O letadlo je zájem a je pro nás zásadní, aby se tento typ letounu začal vyrábět. Máme schválenou předvýrobní sérii a další kusy těchto letadel se už vyrábějí pro první zákazníky. Z legislativních a kapacitních důvodů má tato série prozatím limitovaný počet kusů.

Čím jsou vaše produkty charakteristické?

Zajímavé určitě je podívat se na celou typovou řadu letadel, která tady v naší hradecké společnosti vznikala už od 90. let. Z mého pohledu, jako technika, se mně líbí, že každý nový typ přinesl nějakou inovaci spojenou se zavedením nových technologií. To je vlastně charakteristické pro celou dobu výroby v této společnosti. Pro všechny současné typy našich ultralehkých letadel je shodné to, že někdy od roku 1998 se zde podařilo osvojit výroba kompozitových celků, takže ta zdejší letadla jsou celokompozitová. Tím, že se úsilí napřelo do těchto technologií, mohly vzniknout nové technologické systémy. Nová legislativa navíc od roku 2019 umožňuje nabídnout zákazníkům větší, rychlejší a lépe vybavená letadla s výkonnějšími motory. Je to ale dlouhodobější proces, v němž nechceme zůstat pozadu, protože konkurenční prostředí je v tomto ohledu poměrně velké.

Jaké má vaše společnost do budoucna ambice v oblasti ultralehkých typů letounů?

Chceme samozřejmě být na předních světových pozicích ve výrobě ultralehkých letadel. V tomto prostředí nabízet kvalitní, špičkově vybavená letadla s dokonalým technickým řešením. Musí to být špička v této kategorii. Pokud jde o turbovrtulový Stream Turbo, s ním bychom rádi rozšířili naši nabídku na dalších trzích, které jsme dosud nemohli oslovit.

Kdo jsou adresáti vašich produktů? Jaký zaznamenáváte zájem?

Většinou jsou ze států Evropské unie nebo Spojených států amerických. Jde například o provozovatele leteckých škol, které letadla využívají k výcviku nebo zdokonalování schopností svých žáků, jsou to i soukromí provozovatelé. Ti je využívají k dopravě či pro zábavu.

Co cítíte, když přivedete na svět zbrusu nové letadlo?

To je právě jeden z těch skvělých pocitů, proč člověk tuto profesi dělá. Od začátku jsem toužil po tom, aby mně něco praktického vznikalo pod rukama, což se mi díky lidem v naší společnosti, mým nadřízeným v čele s majitelem TL-ULTRALIGHT, s. r. o. Jiřím Tlustým, splňuje, a měl takové pocity, jako třeba loni na podzim, když jsme představovali dva nové letouny. Mám ale radost z každé drobnosti, která přispěje ke zdárnému uvedení našeho produktu do provozu.

Relaxujete po práci létáním v oblacích?

To mám hodně rád. Pro mě je létání uvolnění, načerpání nové energie, je to zkrátka relax. Sednu do letadla, vydám se třeba směrem k Českému ráji a sleduji tu krásnou kopcovitou krajinu, to je nádhera. Líbí se mně také, když létání má nějaký další smysl, například mě jako pilota baví vysazovat parašutisty. Rád také sportuji, jezdím na kole, po dlouhé přestávce jsem se vrátil k hokeji a rád trávím čas s rodinou.

Má o vás rodina obavy, když sednete do letadla a vydáte se vzhůru k nebesům?

Někdy je mně dávano najevo, proč jdu na letiště mimo pracovní dobu ve svém volném čase. To ale k tomu patří. Zatím jsem žádná zásadní kritická chvíle v letadle nezažil, naopak jsem si je prožil spíše v autě. ■

INZERCE

ČTVRTEK 10. 3.
UFFO TRUTNOV / 19:00 HODIN

MONKEY BUSINESS

KONCERT - DOBYTEK NÁDHERNÉJ TOUR 2022

SONDA DO VZTAHU
MUŽE A ŽENY

PÁTEK 25. 3.
UFFO TRUTNOV / 19:00 HODIN

SOUKROMÉ ROZHOVORY

JEDL Z. S.

UFFO TRUTNOV

WWW.UFFO.CZ

Dlouhý Bill

a další postavičky hradeckých ulic

V Hradci jsme také měli Dlouhého Billa - Ludvu - Brázdilče ulic, jak mu lidé po městě říkali. Byla to opět neprehlédnutelná hradecká postava. Ten chlap ze sebe celý týden nesundal montérky a měl je na sobě i v neděli, i když třeba nepracoval. Byl vysoké postavy, měřil asi dva metry a na ještěrce (ještěrka byla akumulátorový elektrický vozík „Made in Bulgaria“, na kterém řidič stál na pérové plošině vpředu, a směrově to řídil postranními pákami směrem nahoru doprava a směrem dolů doleva) jezdil nadmutý pýchou mezi lidmi po celém nádraží a pořád poplašeně troubil všude, kudy právě projížděl. Na hlavě nosil vždy čepici zmijovku, a byl i proto naprosto neprehlédnutelný. V dalším období potom jezdil na ještěrce pro prádelnu v Labské kotlině a nakonec skončil v hotelu Bystrica, pro Hradečáky známém jako Grand. Tady potom mimo jiné rozvázal obědy po celém městě. V Grandu to měl i se stravou a bydlením, takže zde byl nad míru spokojen, a když jel, tak jel pan Někdo a dával to patřičně všem kolemjdoucím najevo. Dlouhého Billa si nešlo nevšimnout, znal ho prakticky celý Hradec a ve své době byl pro tento nejznámější hotel nepostradatelným pracovníkem - vozíčkářem. Když jel ON, tak se mu museli všichni uhnout z cesty, i kdyby šel před ním třeba ředitel hotelu pan Vojtěch.

Hodně známá postava z hradeckých ulic byl i metař Pepíček, občanským jménem Josef Malý, který pocházel z Pouchova, kde měli

jeho rodiče hospodu. Pepíčkovi to prý ve škole moc nešlo, tak skončil nakonec u koštěte. Byl to takový hodný trumpetista, který nikdy nikomu neublížil a dle svědků téměř vůbec nemluvil. Ráno vzal koště, lopatu a kárku, do které vysypával odpadkové koše, sbíral prázdné lahve a zametal ulice kolem Prioru, dnešním Tescu, až ke Střeláku. Ráno začal zametat po levé straně a odpoledne až do večera po straně pravé. Ženské z okolních krámků mu dávaly vždy něco k jídlu, tu rohlík, tu buchtu anebo prázdné kartonové krabice, aby si je mohl prodat ve sběrných surovinách hned naproti Prioru v Dukelské ulici. Pepíček byl drobné postavy, na hlavě měl vždy pokrývku, nosil na montérkách ještě zástěru a pracoval od rána až do večera v centru města, kde byl v té době hodně známý.

Další dvě figurky Hradce v dobách minulého režimu byly Karol, který vypadal jako opička, a Pedro. Oba se velmi rádi zdržo-

vali u kolotočů a střelnic lunaparku. Karlík měl skutečně abnormálně malou hlavičku s opičími rysy. Byl vždy pečlivě oblečený v saku, košili a kravatě. Mluvil celkem normálně a byl dobrák od kosti. Jeho kolotočový soupeřník Pedro měl zvláštní hrdelní hlas v nízkých tóninách a jeho chůze silně připomínala šmajdání Charlie Chaplina. Postával stejně jako Karlík u atrakcí lunaparku, poslouchal z tlampačů odhrnovačky, sledoval cvrkot kolem a koukal po holkách. Jeho oblíbeným řečením bylo „Jelení skok na kozatou“. V překladu asi toto: Když už nabalit ženskou, tak s velkými prsy a nepárat se s ní, nýbrž se jí zmocnit jedním velkým skokem. Kdykoliv přijel lunapark do Pionýrských sadů, nebo v Hradci Králové kamkoliv, tito dva pánové tam byli a vše probíhalo naprosto stejným způsobem. S holkami měli však evidentně velké problémy a odcházeli po každé plonkoví, ale vždy s úsměvem a v pohodě.

V sousedních Pardubicích žil pan Václav Antonín Kulhánek a je to letitá legenda tohoto města, kde ho zná každý Pardubičák, vždyť po Pardubicích se pohyboval více než 50 let. Pro všechny to byl prostě Krychlič. Byl znám hlavně tím, že nosil účes ve tvaru krychle, silně nalakovaný, a i kdyby šel po ulici v jakémkoliv silném větru, jeho neobvyklý účes zůstával naprosto neporušen. Sám si vždy tuto glazuru na hlavě vytvářel, zakládal si na ní a k holiči nikdy nechodil. Když už neměl téměř žádné vlasy, nosil výraznou paruku sestavenou do prstýnků, chodil silně nalíčen a tím maskoval svoje vrásky. Vypravují se o něm desítky, snad stovky různých příběhů, ale které se zakládají na pravdě, věděl asi jenom on sám.

Václav Antonín byl podle svých slov doktorem přírodních věd, původně učitel a později účetní a personalista. Nikdy neměl rád děti, tak raději ze školství brzy odešel. Míloval hudbu všeho druhu, ale hlavně jazz a swing. Pravidelně chodil v Pardubicích na koncerty JK Big Bandu, kde vždy, jak vzpomíná zpěvačka Zuzana Grohová, jí tam vždy předával velkou kytici a ona na něho dodnes s úctou vzpomíná. Jeho hlavním místem, kde ho bylo možno spatřit, a vlastně celá ta léta, je pardubické nádraží. Zná ho i spousta Hradečáků, protože tento exot s odlišnou sexuální orientací pracoval v 70. letech minulého století v Pionýrském domě v Hradci Králové na technickém úseku. Bylo ho proto možno potkat při jeho cestě

na vlakové nádraží, odkud potom jezdil vlakem do svých rodných Pardubic. Právě při této cestě na nádraží byl středem pozornosti téměř všech procházejících lidí a hodně Hradečáků si na něho z této doby ještě pamatuje. Na YouTube na internetu ho můžete spatřit po zadání hesla „Krychlič“. V některých ukázkách tam má Václav Antonín Kulhánek téměř 30 000 zhlédnutí. Bohužel, pardubická ikona Krychlič už není mezi námi a svým odchodem zarmoutil spoustu lidí z Pardubic a dalekého okolí. Bude se také v nejbližší době o něm točit dokumentární film. Taková postava, jako byl pan Václav Antonín Kulhánek alias Krychlič se rodí jednou za 100 let. ■

Slávek Trávníček

INZERCE

POJISTÍME VÁS VE VŠECH SMĚRECH

HRADEC KRÁLOVÉ

Škroupova 441/9
Tel.: 495 704 400

ČPP
VIENNA INSURANCE GROUP

Pro mě je hlavní, aby jídlo lidem chutnalo

Když se jí narodila dcera, rozhodla se od mateřství odreagovat. Protože má kladný vztah k jídlu, založila si foodblog a nazvala ho Coolinářka. Ze Svatavy Vaškové z Hradce Králové se stala úspěšná a inspirativní blogerka, která tvoří recepty, doplňuje je autorskými fotografiemi a zprostředkovává tak ostatním svou vášeň pro vaření. Navíc je autorkou pěti knižních kuchařek a právě v této době připravuje šestou, která vyjde koncem října letošního roku.

☛ HYNEK ŠNAJDAR, FOTO: ARCHIV SVATAVY VAŠKOVÉ

Na svém blogu Coolinářka se představujete větou: Ahoj, jsem Svatava a jsem blázen... blázen do jídla... Jak se to bláznovství projevuje?

Bláznovství do jídla mě provázelo už od dětství. Když má člověk rád jídlo, rád jí a časem i rád vaří. U mě to šlo ruku v ruce. Podle mě nejde dobře vařit, když člověk nemá rád jídlo.

Je tedy jídlo vaše veliká vášeň?

No, vášeň... Spíše to vyplynulo z toho, že jsem před téměř devíti lety zůstala s předčasně narozenou dcerou doma na mateřské. Předtím jsem dělala produkční v Klicperově divadle, pořád jsem byla v akci a vedla výrazný společenský život. Navíc jsem bydlela ve Špitálské ulici v blízkosti divadla a byla stále mezi lidmi. Najednou jsem se ocitla s miminem v Roudničce a zjistila, že musím svou hlavu zaměstnat něčím jiným než jenom mateřstvím.

Proč jste začala psát foodblog? Kdy došlo k tomuto rozhodnutí?

Když byl dceři rok, začala jsem sdílet recepty, nejdříve na Facebooku, což tehdy mělo ještě docela dobré dosahy. Během půl roku jsem nasbírala dva

a půl tisíce fanoušků, takže rozjezd byl docela fajn. Šla jsem do toho s tím, že si časem založím i blog, kde si recepty lidé snadněji najdou. Chtělo to prostě vlastní webovou stránku. Blog jsem spustila na jaře roku 2015, tedy před sedmi lety. Je to pro mě nyní lepší platforma než Facebook, i když bez propojení se sociálními sítěmi to nejde.

O čem se dělíte se čtenáři na blogu především?

Na blogu čtenáři najdou informace o mě osobě, představuji recepty, výsledné produkty, mohou se seznámit s mými dosud vydanými knihami s kulinářskou tematikou a najdou zde i reportáže z cest. Na sociálních sítích, hlavně na Instagramu, se prezentuji spíše osobně, prostě nechávám nahlédnout do svého soukromí. Pro lidi jste atraktivnější, když si vás mohou zařadit také osobně.

Jakou máte zpětnou vazbu?

Myslím, že pozitivní. Vím, že mě sledují zejména ženy. Občas mě na sítích označí a ve svých výstupu napíší, že vařily podle Coolinářky. Těší mě, že podle mě někdo vaří a chutná mu to.

Zveřejňujete své autentické nápady, nebo se necháváte inspirovat?

Co si budeme povídat, v kulinářské oblasti už patrně bylo všechno vymyšleno. Tím, že mě blogování živí, osmdesát procent receptů dělám na zakázku, proto dostanu dost často zadání od spolupracující firmy. Samozřejmě se snažím vymyslet své vlastní recepty, nebo naopak uvařím nějakou klasiku, kterou mají lidé stále rádi. Když si přečtou recepty na linecký koláč nebo na koblihy či na dobrou mramrovou bábovku, rádi si to doma připraví. Myslím, že recepty fungují a jejich adresáti mně věří.

Dbáte na pestrost receptů?

Určitě. Od začátku si zakládám na tom, že se mně přičí móda „něco nejíst“. To neuznávám. Pochopitelně, ať si dospělí jedí, co chtějí, ale děti by měly mít pestrou stravu. Takže pestrost je směr, na který při receptech sázím.

Takže je asi zbytečná otázka, zda se přikláníte ke zdravému stravování, nebo recepty prokládáte kulinářskými hříčky.

Moje kuchyně je plná hříčů. Bez másla, smetany či vajec neuvařím. Samozřejmě se nebráním zdravým potravinám, ale pro mě je hlavní, aby jídlo lidem především chutnalo. Přes to nejede vlak.

Považujete se za kuchařku?

Domácí určitě ano, ale rozhodně nemám ambice se uplatnit v gastroprovozu.

Co ráda jíte? Co vám chutná? Na co nedáte dopustit?

Jak už jsem říkala, provází mě láska k jídlu, takže si pochutnám na všem. Na české klasické i exotické kuchyni či dobrém salátu. Nejsem úplně vyhraněná, ale zároveň musí být jídlo připraveno z dobrých surovin a dobře chutnat. Troufám si tvrdit, že bych v restauraci poznala, kdyby mně chtěli podstrčit nějaký polotovar nebo nekvalitní surovinu.

Jakým pokrmem uděláte největší radost rodině?

Mám velkou kliku na manžela, protože není vybíravý a všechno, co připravím, s chutí sní. Jediné, co nemusí, jsou mořské potvory, takže mu je neservírují. Dcera vlastně není také nijak vybíravá, ale vím, že nemá ráda houby a ryby, tak jí je nedělám. Syn bude mít rok a půl a má takový apetit, že to bude zcela jistě vděčný strávník.

Jste autorkou několika knih – kuchařek. Mohla byste je představit?

Měla jsem štěstí, že po roce blogování mě oslovilo nakladatelství Albatros Media s tím, že jejich vydavatelství Fragment mně chce vydat knížku. Líbila se jim různorodost a jednoduchost mých receptů. V roce 2019 mně vydali knížku, která se jmenuje Coolinářka – testováno na rodině. Je to takový průřez rodinných receptů a co rádi jíme. Souběžně s tím u stejného vydavatelství vyšla na objednávku knížka Vánoční kuchařka pro kluky a holky, která se dodnes docela dobře prodává a zahrnuje jednoduché vánoční recepty pro děti a jejich maminky. Dva roky na to vyšla knížka Tak chutná hygge, v níž je 70 receptů na rychlé, snadné a pohodové večere. Čtvrtou publikací jsou Krásné Vánoce a jsem spíše spoluautorkou a mozkiem toho projektu. Na trhu mně chyběla pěkná vánoční knížka na hezkém papíru a zároveň tradiční. Do projektu jsem jako spoluautorka zapojila různé blogerky. Loni na podzim vyšla i publikace, kterou jsem připravila pro Pardubice, ve které jsou recepty ze surovin typických právě pro toto město. Jmenuje se Pardubice na talíři.

Co předchází tomu, než taková knížka vyjde?

Je to docela dlouhodobý proces, minimálně rok a půl práce. Nejdříve vznikají recepty, podle kterých vařím, pak pokrmy fotím a rezeptuji. Materiály musím vydavateli odevzdat tři čtvrtě roku před tím, než kniha vyjde.

Jak jdou knihy na odbyt? Jste spokojená?

Já ano a myslím, že i vydavatelství. Kniha Krásné Vánoce měla letos dotisk, což mě velmi potěšilo.

Na to, že jde o sezónní titul, je to úspěch. Kuchařky jdou také dobře na odbyt.

Má jídlo nejen dobře chutnat, ale na talíři i dobře vypadat?

To je základ dobrého foodblogu. Nejen na talíři, ale také na fotce musí vypadat přitažlivě, aby v konzumentovi nebo čtenáři blogu vzbuzoval ty správné chutě. Přestože jsem nikdy před založením blogu nefotila, musela jsem se to naučit. Chtěla jsem, aby fotky na mém blogu vypadaly dobře. V restauraci je rovněž důležité, aby jídlo na talíři dobře vypadalo.

Sledujete televizní pořady o gastronomii?

Myslím si, že už jich není tolik jako v době, kdy jsem začínala s blogem. To snad v televizi vařil úplně každý. Sleduji je spíše nepravidelně.

Takovou mediální hvězdou je šéfkuchař a gastronom Zdeněk Pohlreich. Tento muž se snaží, někdy poněkud svérázným způsobem, zvednout gastronomickou úroveň v Čechách. Daří se mu to?

Vařit umí, spouště restauracím pomohl na nohy a já ho uznávám. Je to určitě způsob, jak pozvednout úroveň gastronomie v českém prostředí. Zdeněk Pohlreich v tomto směru udělal velké množství práce. Myslím si, že ale pomohl především spotřebitelům, kteří si najednou uvědomili, že to, co mnohdy v restauracích jedí, není úplně v pořádku. Jídlo může vypadat i chutnat jinak a úroveň gastronomie může být také úplně jinde, než jsme byli zvyklí. Za to patří Pohlreichovi velký dík. Jeho pořad Ano, šéfe! byl v této oblasti průlom a udělal zásadní posun ve stravovacím myšlení. Přínosný je také Lukáš Hejlík, který mapuje a doporučuje kavárny a restaurace. O to usiluji i já. Od začátku blogování se snažím prostřednictvím textů a fotek dávat lidem tipy na dobré hradecké a pardubické restaurace, další gastropodniky i pekárny.

Změnila se u nás úroveň gastronomie k lepšímu?

Pokud mohu mluvit za Hradec Králové, většina podniků, které se tady objevily, je bezvadných a s tím souvisí i zvyšující se úroveň gastronomie. Když jsem začínala s blogem, nebylo ve městě jediné bistro, řemeslná pekárna a podobně. V současné době je těch kvalitních podniků v Hradci skutečně velké množství.

Proč by měl člověk dbát na to, aby se součástí jeho života stalo dobré jídlo a pití?

Proto, aby měl radost doprovázenou všemožnými pozitivními účinky nejen ducha, ale i těla. Dobré jídlo, které je připravené z dobrých surovin, člověku neškodí. A to se samozřejmě týká i nápojů.

Pokud je mi známo, ráda cestujete. Kam putujete nejraději?

S příchodem dětí se cestování změnilo. Předtím jsem často jezdila do světa, to je dnes obtížnější. Zaměřujeme se nyní spíše na Čechy a hrozně ráda objevuji pěkné hotely a penziony. Snažím se pak čtenářům nebo fanouškům zprostředkovat nějaký dobrý tip na ubytování.

Spolupracujete s médii? Poskytujete jim své kulinářské poznatky a nápady?

Ano, už třetím rokem pravidelně přispívám svými recepty pro Seznam.cz a jejich web Pro ženy. Měsíčně tam zveřejňuji pět receptů. Mé recepty také sdílí Prima fresh.

Co dalšího má v rukávu Svatava Vašková alias Coolinářka?

V současné době pracuji na knize nazvané Kouzelné Vánoce, která bude navazovat na předchozí publikaci Krásné Vánoce. Oslovila jsem pro ni ke spolupráci zase jiné blogerky. Materiály budu vydavateli odevzdávat už v březnu. Kniha by měla vyjít letos koncem října, takže se už moc těším. ■

V východočeská
televize

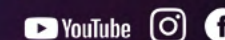
Jsme u vás doma

www.vzpravy.cz

Máte pro nás
námět na reportáž?
Pište na produkce@v1tv.cz

Týdně nás sleduje
360 000
diváků!

*Víkend
elegance* 3. - 5. 6. 2022
Hradec Králové

Víkend ELEGANCE

Víkendová akce pro celou rodinu
a především pro milovníky veteránů.

3. - 5. června 2022

Kemp Stříbrný rybník, Hradec Králové

Veteráni z celé Evropy / 32. sraz milovníků starých Škodovek
nafukovací atrakce pro děti / bohatý doprovodný program
večerní koncerty / taneční vystoupení / dětský a dámský koutek

Více na www.vikendelegance.cz